

CAIRVS.

AIRVS Et Alcairo à nostris: Mazar aut Mizir Arabicè: Massar Armenicè Alchabyr Caldaicè: Mesraim Hebraicè: Latinis Babylon, Aegypti maxima ciuitas, Ex libello anonymo, qui Postelli esse putatur, oportuno loco sita, vbi nimirum Nilus primū secatur, & ~~stara~~ formam facit, vt vrbs, tanquā in Nili claustro posita, aditum præbeat, prohibeatque ad superiora loca nauigantibus. Maxima sunt circa Alchirtim suburbia, quorum alia tria, alia duodecim domorum millia habent. Alcairam autem, quā hodie vulgus Alchirum vocat, ad XXX. millia domorum habere tradunt, cum burgis. Sunt in ea amplæ priuatorum hominum structurae, sunt & principū arces, & templa, quæ vocantur Giuma, seu Gema, id est ecclesiæ seu cōgregationes: sunt hospitalia, Scholæ, & Balnea, quibus ob præscriptum legis, assiduè ad oblationes vtuntur. Cæterum domus iudiciariæ æruscationisque publicæ sunt in immenso numero: Sunt & Turbæ siue Turbiæ, amplæ ædificia, magnatū sepulchris consecrata. Solent enim in Alchairo tyranni, sic antea vitæ maculas diluere, cum circa sepulchra, insignes prouentus, & ædificia assignant pauperibus, peregrinis, studentibus, Morabitis seu Heremitis, & varijs sectis, quibus ea religio abundat: Ita, vt ad 60. millia aureorū annui prouentus, non pauca loca habeant ex testamento, sic vitā æternam instituunt Tyranni. Et si Nili aqua, ad singulas vrbs necessitates, semper decurrat, potissimum ad piscinas renouandas, ad ablutiones, & Dioryges nilos, & Euripos: excrecente tamen Nilo tanto cum impetu admittitur, vt tota vrbs sit solis lembis peruia, & suas vias tunc habeat instar canalium Veneticorū, ita vt sit veluti mare. Scribitur de hac ciuitate, quod Anno Christi M. CCCC. LXXVI. grassante peste in ea ad tres menses, aliquoties mortui fuerint, vno die, viginti hominum millia, vnde magnitudo vrbs, populi que multitudo æstimari potest. Sunt circiter octo millia hominum in ea, qui cū Camelis aquam ex Nilo in urbem deferunt, vt illam in vsum hominum vendant, & ad spargendum in plateis, & ad sopiendum puluerem pauimenti. Itinerarium quoddā Aegypti, sic habet: Alchaira pulchra est ciuitas, quæ Lutetiam Parisiorum magnitudine quinquies superat. In ea aliquot, & ea quidem pulchra, Christianorum templa inueniuntur. In plateis tanta est hominū, mulorum & equorū multitudo (omnes enim tam viri, quā fœminæ communiter equitant) vt sine impedimento, nemo plateas transire queat, in quibus etiam artifices, ante ædes opificia sua exercent. Pauci necessaria sibi domi parant, sed ea à cocis qui per vicos, omnia circūferunt, emūt. Horum autē plures in hac vrbe inueniuntur, quā XXX. millia. Quamplurima sunt infidelium fana, valde magna, palatiorū instar, à quorū ingressu, sub pœna capitis, Christiani arcentur, nisi fidem Christi abnegent. Habentur hic quoque fornaces, in quibus oua artificioso fouentur calore, vt pullos ex se producant: Fœmoralia, quemadmodum & viri, ex holoserico, gemmis, & lapidibus pretiosis confecta, hic induunt fœminæ. Earū etiā pluralitas viris conceditur. Hactenus itinerarium. Ab Alchairo insulam separat Nilus, Cerbicum dictam, quā & Mechias, id est mensuram, vocant, vt vult Ioannes Leo Afer, eò quod hodie mensura aquæ ibi obseruetur. Hanc autem rationē adfert: cum enim in multis Aegypti locis, olim essent colūnæ, ad obseruationem incrementorū positæ, potissimum circa Memphim, vt res in religionem, & æruscationem verteretur, curarunt Mussulmanni, seu religioni Ismaelis addicti, vt adacta in terrā fossa quadrata, eximie magnitudinis templum, in insula cōstructum, ad 18. pedes in profundū veniat, & per aquæ ductū subterraneum, aquas admittat: in fossæ medio columna est totidem pedes alta, in qua dū crescit Nilus, notantur incrementa, & quotidie, quā diu crescit, mittuntur in urbē pueri, peplis croceis capite redimiti, qui quantitatem denuncient, vt siue deficient, siue exundent aquæ, à modo fertilitatis, hortentur ad pœnitentiā, si benè habeant, ad lætitiā, acceptis à populo munusculis, pro læto nuncio. Inde à columna mensoria, nomē est vrbi, Michias, & Menchas. Zelimus Turcarum Imperator, longè maximam hanc ciuitatem expugnauit, arcemque ingressus est XXV. Ianuarij, Anno salutis M. D. XVII. Cepit autem Tomumbèium, tunc temporis Sultanum, in palude inter cannas & iuncos latitantem. XI. Aprilis, iussitque, vt mulo per totam urbem vectus, affixum collo laqueum gereret, ac tandem in ciuitatis porta suspenderetur.